

LA ESQUELLA DE LA TORRATXA.

PERIODICH SATÍRICH, HUMORÍSTICH, IL·LUSTRAT Y LITERARI.

DONARÀ AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SENMANA.

2 CUARTOS CADA NÚMERO PER TOT ARREU.
NÚMEROS ATRASSATS 4 CUARTOS.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ

LLIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, 20
BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ

Fora de Barcelona, cada trimestre: Espanya 8 rals.
Cuba y Puerto-Rico, 16.—Estranger, 18.

RANGO ANDALÚS.

¡Que digan lo que vulgan! Jo crech que tots los moltons y ovellas dels remats de aquesta dióccesis participarán de la mèva opinió.

Bisbe per bisbe, més val un bisbe andalús, que un bisbe vascongat.

Es molt més graciós lo cap que ha dut calanyés que no 'l cap que ha portat boina. Sembla que á aquell la mitra se 'l hi déu posar més torta; pero per lo mateix fá més gracia.

Jo no puch ferhi més: la terra de la sal y del salero y de Maria Zantizima 'm tréu de quici, y ja no pot haverhi res al mon que 'm satisfassa tant com dugas cosas:

1.ª Lo Ilustrissim Urquinaona escribint pastorals y circulars.

2.ª La Fuensanta ballant la Contrabandista de rumbo.

Ja sè que l' un tira per lo sagrat, y que l' altra tira per lo profà; pero no importa.

L' un y l' altra, dintre del seu treball respectiu, son de rango andalús.

¡Olé!
La Fuensanta fent quiebros y passos de punta, derama la sal, y está dibent: «¡Viva 'l rumbo!»

L' Ilustrissim Urquinaona escribint pastorals y circulars, derrama la tinta, y está cridant: «¡Viva l' abundancia!»

Y ni l' una 's cansa de ballar, ni l' altra 's cansa de escriure. Perque 'ls andalusos son aixis, un cop s' hi posan son incansables.

Lo nostre estimadissim prelat, després de una circular de cinch planas de lletra menuda (y tant menuda!) no s' ha pogut contenir y ha expedit una circular de quatre columnas, tant robustas per lo ménos, com aquelles que sembla que aguantan lo frontis de cala Ciutat.

Y com que nosaltres compreném que las circulars s' escrihuen *perque circulin*, vels'hi aquí que hem pensat donar curs á la darrera inspiració de aquest ilustre adalit de la religió católica, apostólica y no sé si romana ó andalusá.

Y dich aixó, perque si del bisbe Urquinaona dependia, lo Sant Pare no seria á Roma, sino á Sevilla.

Lo mateix que la pastoral, la circular tracta de la quaresma y de la manera de observarla.

Primer de tot, tenim la profanació de las festas, peccat grave sempre; pero qu' en temps de quaresma es gravissim.

¡Hont s' es vist no passar tot lo diumenje á missa! ¡Ah! En los diumenjes hi ha establiments y tallers oberts, y 's trafica y comercia en tot, com los demés dias del any.

¡Oh quina veritat més grossa! ¡Ah Sr. bisbe! Fins á las iglesias se trafica ab las cadiras. Fins los capellans que diuhen missa, cobran lo jornal com los demés dias! Ja té rahó 'l nostre Prelat. ¿Aquesta es la manera de observar las festas?

Y en cambi, ¡oh vergonya! Las demés religions se mostran gelosissimas de la seva observancia!

Lo pobre, Sr. bisbe, prou té bona voluntat; pero jo ja 'u veig no pot pas fershi á cops de báculo.

Las autoritats no l' atenen, y ell no pot fer més que protestar y recomanar que ni siquiera 'ns aturém davant dels establiments oberts, ni davant dels aparadors, perque 'ls objectes que s' exposan al públich son com un llas del dimoni.

Per xó jo no m' aturo davant de cap iglesia, per no veure 'l tráfeh de las cadiras, ni escolto cap sermó, per no pensar que *por dinero baila el perro, y por dinero predica el cura*.

No, ca: jo no vull pecar... Passo de llarch... Y fora tentacions.

L' únich que 'm permeto 'ls diumenjes es menjar pá del día.

¿Qué vá que 'l Sr. bisbe, per pendre 'l xacolate fá 'l mateix que jo?

Pero hi ha més: durant la Quaresma es precis no

divertirse. Res de teatros, res de balls, res d' espectáculos.

No obstant, l' Iglesia no es exigent, no exagera, y alguna diversió innocent ja pot permétre's.

Lo bisbe no diu quina; pero ja se suposa. Per exemple, 'ls sermons del Pi, aquells sermons en los quals no s' hi deixan entrar las donas.

Fassintho tot; pero per mor' de Déu no vajan á veure la Passió.

«Aquestas representacions, ho diu lo bisbe, déu mirarlas ab horror tot bon cristiá.»

«Veure la Passió es un peccat grave.»

Sobre tot no 'u olvidin, y abstinguinse de cometre'l. Mirin que 'ls tindrán presents al tribunal de la penitencia, y son capassos de no absoldre'ls. Casi més val que robin y assassinin com los carlins que corrian per la montanya; casi més val que calin foch á una iglesia, com feyan ells per rendir un destacament y fusellarlo. Tot, ménos veure la Passió.

Si la vehuen, los confessors tenen la paella pel mànec. Vajin ab cuidado, mirin que si son casats no 'ls habilitarán *ad usum matrimonii*.

[Ad usum matrimonii]

Aixis, en llati, tal com está escrit ho diu la circular que se ha publicat per edificació de las ánimas.

Si aixó es lo que jo 'm penso, francament, jo 'm creya que 'ls bisbes, aquestas cosas ni ménos las entenan.

Pero... senyors... Are no 'm feya cárrech de que 'l nostre amantissim prelat es fill de Andalusia.

Al recordar aixó ja 'm tenen que no puch continuar perque 'l riure m' ho impedeix.

Y no puch ferhi més.

Perque ja ho he dit al comensar: á mi que 'm dongan rango andalús.

Lo bisbe Urquinaona... la Fuensanta .. y já la gloria!
UN PLAGA DE LA PARROQUIA.

LO SENYOR TANO.

En aquest mon, cadasqu per ahont l' enfla. Jo he conegut home que no sossegava, arreplegant los cartons de las capsas de mistos, de manera que encare no 's treya al davant d' ell una capsa, ja la prenia dels dits, mirantla detingudament per veure si la tenia á la colecció. En aquest cas la tornava tot satisfet dibent:

—Ja la tinch repetida.

Si pel contrari la trobava nova, se 'n treya una de vuida de la butxaca, posava en ella 'ls mistos de l' altra y se la quedava tot excusantse:

—A vosté l' hi será igual y á mi 'm fá un favor.

Altres n' he conegut que recullian sellos, altres xavos; home hi ha que l' ha donada per fer de sa casa

un encant de trastos vells. Qui l' enfilà pels gossos, en fi, no hi ha ningú sense una *taieya* o altre.

Pero generalment lo caràcter domina las aficions, y l' home no arriba a ser l' objecte ridícul d' ellas. Pero algun cop, y tractantse de gent de poca força de voluntat, un objecte infim esclavisa al home, convertintlo en un ser ridícul.

En aquest cas se troba 'l senyor Tano.

Ell era un galan subjecte, tenia botiga de pellayre y se la passava ab cert desahogo, fent algun aborrio fins arribar a ser propietari de la casa ahont vivia en lo carrer del Pom d' or. La continua presencia d' ell a la botiga, feya que 'l negoci anés com unas calsas de capella, y naturalment tot l' hi surtia al pèl. Per altra part sa esposa era bona y econòmica. Aquella casa era un cel que no hi faltava res, pues fins hi havia un àngel, la Cristineta, filla única de aquell ditxós matrimoni.

Un amic dels pochs que concurrían la casa, va haber de anarse 'n *in totum* a América per assumptos de familia, 's vengué 'ls mobles y tenint quatre parells de coloms los va regalar al senyor Tano, que aficionat als aucells, los va acceptar ab molt contentó.

A ratos perduts los hi va arreglar una gabià a la *eixida*, cuydantlos ab tal atenció y mirament, que ab las crias se multiplicavan de tal modo que s' hagué d' engrandir la gabià. L' *eixida* permetia poch esbarjo, per lo qual s' acordá en posarlos al terrat arreglant degudament sa instalació.

Vinga 'l fuster, y llistó d' aquí, llata d' allà, 's va anar muntant sobre la torratxa un colomar. Cada tarde pujava a veure 'ls dedicantlos un bon rato y fentlos volar de tant en tant. Al terrat d' enfronte hi havia un altre colomar, montat ab todas las reglas del art, y ab un número considerable de parells que al aixecarse en vol causavan la enveja del senyor Tano. Per la proximitat y a causa de pararse algun colom en los respectius terrats, lo nostre héroe y son vehi, entablaren coneixensa, parlant de las crias y del esparver, canviant y comprantse algun parell, que l' senyor Tano als pochs mesos podia diariament aixecar un vol ben organitzat y vendre algun colomi, que l' ajudava a comprar alguna quartera de bessas.

La visita de la tarde no bastava, y com ell era un home d' aquells que tot ho portan com un tirabuquet, havia de pujarhi algun demati, a mes del diumenje que hi passava tot lo dia.

Lo colomar marxava. Tenia quaranta parells de cria y més de cinquanta colomins, pels quals hagué de fer un local exprés perque 'ls grossos no 'ls piquessin.

Ell aparellava y desapparellava, tenia una enfermeria pels que tinguessin lo brom, los netejava 'ls covadors y bombava l' aygua pels abeuradors. Aixó volia 'l seu temps, y al últim tingué de acostumar-se a pujarhi cada demati, y un bon rato a la tarde.

Ab lo vehi continuava en tant bonas relacions, que si 's prenían algun colom, se 'l tornavan sense cap classe de indemnizació. Un dia que 'ls vols 's barrejaren dos vegadas, lo vehi 's trobava a faltar una famella, y jurava y perjura que 'l senyor Tano la tenia. Aquest no la trobava, y, 'que si vosté l' amaga, que si no l' amaga, 's van proposar de paraulas quedant renyits y declarantse la guerra.

L' endemà vinga marcá 'ls coloms, tallantlos tres plomas de l' ala esquerra. Després va posar una trampa de filat y la imprescindible bandera negra.

Lo vehi, per sa part, també va fer sos preparatius, y sens dirse una paraula, aixecaren lo vol. ¿Han sentit xiulets? Ne volen de moure la canya ab lo barret vell? Al últim se barrejan, després donan la senyal picant ab la fusta y 'ls coloms formant un cono invertit y arremolinantse se deixan caure en sos respectius colomars.

Desseguida a contarlos dant per resultat que 'l senyor Tano havia perdut un canyella jove y dos monjins; pero havia pres al enemich una famella colidada y un holandés. En lo mateix colomar s' havían guarnit un talladó y l' un frente a l' altre varen tallar lo cap als infelissos presoners.

Aixó 's repetia diariament, causantse pérduas considerables, y engreixant als demés colomistas del vehinat que s' aprofitavan de aquella disidencia en benefici propi.

No cal dir que 'l senyor Tano passava 'l dia de sol a sol dalt del terrat. S' havia fet posar una campaneta y desde la botiga l' avisavan si algú demanava. Naturalment, era un reventament de pujar escalas, y per altra part no era gayre convenient aixó de rebre als compradors dalt del terrat. La dona y la noya no eran capassas per si solas de fer marxá 'l negoci y ell tampoch volia abandoná 'l colomar per res del mon. Lo negoci 'l cansava y determiná vendres la botiga: tenia alguna rendeta y qui l' hi feya passar mal de caps.

Sense botiga ni negocis, va quedar completament instalat en lo colomar. Fins hi dinava.

En aquest punt, jo vaig coneixe a sa filla y prenat de sa hermosura y bellas qualitats, vaig resoldre demanarla formalment a son pare.

Me rebé a dalt del terrat, y al explicarli ma pretensió, ell s' entretenia posant espart prop de la menjadora. Va escoltarme fins al últim, dantme per contestació que la noya era massa jove y que per are no pensava casarla. Per lo demés, me digué:—Vosté m' es

molt simpàtic y tindré molt de gust en que honri 'l meu colomar ab sa presencia.

Vaig desesperarme y al dirho a ma estimada y aïsa mare que protegia 'ls nostres amors, varen aconsellar-me, dada la fatlera del sogre, que jo anés algun cop a veure 'l y parlarli dels coloms ab entusiasme.

Dit y fet, al cap de vuit dias vaig anarhi, portantli un parell de coloms d' aquells de pinta que 'ls va acceptar ab gran alegria, prometentme algun colomi. Al cap de pochs dias vaig tornarhi y aixis successivament fins a ferhi tant amic y necessari, que m' consultava 'ls assumptos més delicats sobre las crias y aparellaments. Instalat, com ell, al colomar, vaig iniciar algunas reformas que valgueren las més entusiasmas y calurosas felicitacions per la seva part.

Aixis van passar las cosas fins que un dia ell mateix vingué a parlar-me del assumpto que 'ns havia fet coneixe. Llavors jo novament vaig demanarhi la noya, accedint ell gustosament, abracantme y omplintme de borrisos de ploma. 'S ficá 'l casament pels tres mesos següents, y per celebrar aquell succés, jo, en calitat de plenipotenciari, vaig anar a casa son enemich, ab l' objecte de entaular las paus. Me rebé benevolentment acordant ab alegria una amnistia general, terminant aquella guerra que tanta sanch costava.

Lo senyor Tano, futur sogre meu, no cabia en la pell: no sabia com demostrarme son agraïment, pues la pau ab son vehi era l' únic desitj que'l alimentava, pero l' orgull l' hi feya mantenir la guerra. De la pau vingué l' unió y tots dos junts, van ser lo terror dels colomistas del barri.

Al cap del temps fixat me van casar y som molt felissos y 'l sogre continua ab sa fatlera. Està cremat ab mi perque no pujo may al terrat y devegadas diu que si are fos a fer no l' hauria enganyat.

Jo l' hi faig present que mas ocupacions no m' ho permeten y ell me diu:

—Com qué las ocupacions no t' ho permeten y t' entretens a escriure ximpleries pels diaris! Vés quant no t' seria millor y més útil lo fer com jo!

¡Pobret! No 's recorda que havent descuydat la casa, s' está acabant d' arruinar, que ho té hipotecat tot, y que si no fossem nosaltres, potser aquests coloms l' haurían dut a l' Hospici.

J. DERN.

DESITJ.

Fet ab cabells com fils d' or
de sa rossa cabellera
dú m' aymia un cordó al coll
y en ell un sant Cristo hi penja.

Allí clavet en la creu
ab sa cara macilenta,
quan mon bé exhala un sospir
gronxa sa imatge severa

Jo pendria de bon grat
que m' clavessin y m' penjessin
sols per poder cambiar
ma posició ab la seva.

VICTOR SOLER.

UN COP D' ULL ALS TEATROS.

Hém entrat a la quaresma, y com que 'l bisbe amenaça ab privar *ad usum matrimonii*, als que durant aquest temps cometin lo pecat mortal de divertirse, vels hi aquí que 'ls empresaris han de fer esforços sobre humans per poder perdre las ánimas y salvá 'l seu cos.

Y a propòsit del cos.

Lo cos de ball del Principal, s' ha despedido fins un' altre dia. Es fácil que passada la quaresma torném a veure a la Sra. *Clorinda*, que com ja saben vostés es deliciosa.

Un dia de la passada senmana va donar lo seu benefici la Sra. Fuensanta, representant lo ball *La contrabandista de rumbo* y ballant la pessa *La cigarrera de Cádiz*. En todas dugas manifestacions, tant quan treballava contra 'l govern, es a dir, quan era contrabandista, com quan treballava per compte del govern, es a dir, quan era cigarrera, va ser molt aplaudida la simpática artista.

Després s' ha estrenat per la companyia Bergonzoni que s' ha quedat sola a passar la quaresma: primer la *Guardia nocturna*, de música acarquinyolada y *Bocaccio* del mestre Suppé, la qual es verdaderament digna de ser sentida y admirada.

Al Liceo ja tenim nova companyia baix una empresa molt més formal que l' anterior. Per are no s' ha cantat més que *Saffo*, y en aquesta producció han sigut molt aplaudits la Urban y la Celega, aixis com l' Abruñedo y en Giraldo, a pesar de que jo crech qu' encare poden ferho y ho farán millor, perque tots ells son artistas de talent.

L' éxit de la temporada de quaresma son, sens dupte, 'ls concerts, dirigits per l' eminent Hiller, que 'l dimars últim, a pesar de que té d' estar molt cremat de

Barcelona perque van robarli 'l rellotje, va donar mostrás de ser un mestre eminent.

Al Circo s' ha posat la sarsuela *Sueños de oro*. Per medi de aquests somnis l' empresa busca la realitat.

Romea registra dos estrenos: *La Tierra prometida* de 'n Zamora y Caballero que ha deixat lo bastó de mando y ha empunyat la lira, comedia molt ben versificada y agradable; y l' *As d' Oros*, pessa del senyor Lassarte qu' entreté y fa riure.

En Piquet, empresari del Odeon, es la primera persona a qui 'l confés privará *ad usum matrimonii*. Ja està ben fresch lo pobre senyor Piquet. Figúrinse qu' encare no s' ha vist la quaresma a sobre, 'ns ha clavet la *Passió* pels nassos. Ja veurá, quan lo bisbe ho sáiga.

Lo mateix dihéem del Teatro Espanyol ahont han posat Santa Eularia, si bé que aquesta desde que la van declarar cessant del càrrech de patrona de Barcelona, nombrant a la Verge de la Mercé, no té gaire influencia.

A Jovellanos s' ha estrenat la comedia *Monas y micós*, ab molt bon éxit.

N. N. N.

RIMAS.

Un aucell que lliure 's veyia
estava sempre cantant;
lo bosch y 'l plá, tot li reya,
y alegre mil voltas deya:
—¡Valgam Déu, lo mon qu' es gran!—
Y un altre que sempre estava
engaviat y entristit,
de nit y dia plorava,
y ab pena al cor exclamava:
—¡Déu meu, lo mon qu' es petit!—

Compro, quan l' any ja badalla
y al any nou aném a entrá,
ca endari a la antigalla,
no m' vull may d' americá;
perque, ab plor que 's ulls me mulla,
dich en ma pensa afligida:
—Cada fulla es una fulla
de la planta de ma vida.—

Tirant sobre d' una rosa
una gota d' aygua pura,
es encare més preciosa
y ni la peria orgullosa:
pot igualar sa hermosura:
y si aquella gota 's posa
en la fulla d' un punyal,
se torna groga y negrosa,
y a més de ser fastigosa
fins al acer causa mal.
Lo mateix es la riquesa;
possehintla la bondat
es felicitat extesa;
possehintla la vilesa
es cranch de la societat.

BALDOMERO ESCUDÉ VILA.

LA MONEDA DE L' HISTORIA.

ANÉCDOTAS DE HOMES CÉLEBRES.

Los franks estavan sitiánt la vila de Tolosa ocupada pels albigesos.

Era aquella una guerra de religió, cruel, despiadada y salvatge com todas las guerras, en que 'l móvil principal es lo fanatisme.

Simon de Montfort manava las forsas sitiadoras, qu' estavan a punt de donar l' assalt.

Tolosa havia resistit heróicament y 'ls franks estavan exasperats.

Montfort va dir als seus capitans:

—Al entrar a la vila que no hi haja quartel: siga qui siga, homes, donas, criaturas... coll a terra.

—Pero, a dintre hi ha heretjes y catòlics. ¿Hém de matar indistintament als uns y als altres?

—Si, va replicar Montfort. Després Déu ja farà la tria.

Lo mariscal de Villars era molt donat al vi, vici que no deixava ni a la seva vellesa.

Va anar a Italia per posarse al frente del exércit en la guerra de 1834, y 's presentá al rey de Cerdenya borraxo com una sopa, en tanta de manera, que no podent sostenirse va caure a terra.

Pero com que ni aixis havia perdut lo coneixement, va dirigir-se al rey dihentli:

—Veus aquí que hi caigut *naturalment* als péus de Vostra Magestat.

Lo general Prim tenia sobre 'ls homes y sobre las cosas, frases de una precisió admirable.

Un dia parlavan al davant seu del amic Sunyer y Capdevila, alabant uns la seva bondat de caràcter, mencionant altrás las sevas ideas antireligiosas.

—En Sunyer, va dir lo general Prim: es un sant. Pero es un sant que no créu en Déu.

ESQUELLOTS.

Ja tenim una pelegrinació en perspectiva. Los catòlics volen anar a Roma, y l'incansable prelat Sr. Urquinaona, 'ls aixussa, y fins assegura que 'ls acompanyarà.

Per quan vinga 'l cas, bon vent y la barca nova.

Pero 'l bisbe demana alguna cosa més, perquè ja està vist que ni per enraonar, ni per demanar, may se queda curt lo nostre prelat.

Demana una limosna per petita que siga, perquè, segons diu, t'és desitj de portarla al Papa.

Jo ja'n veig, pobre Papa: l'hi dehuen haver de mudar la palla de la màrfaga.

Y en cambi, 'l bisbe no s' recorda del poble de Puigercós que s'enfonsa.

No obstant calculin bé la cosa y trobaran que a un catòlich verdader l'hi convé primer apuntalar al Papa, que a un poble que la terra se 'l traga.

Ha prés possessió del càrrech de jefe d' ordre públich de la provincia 'l Sr. Yriarte en substitució del Sr. De Bray.

Si per una casualitat y equivocadament agafa algun dia al just pèl pecador, podrà dirse:

Res, son las *fabulas de Iriarte*.

Divendres passat lo governador de la provincia vá anar a presidir la sessió del Ajuntament.

En Fontrodona vá tornar-se groch.

Després de la sessió deya:

«Ha vingut l' enterra-morts; pero no ha portat l' aixada.»

Aixó 'm dona a comprendre que D. Ignaci està en las sévas postrimerias.

La mort del amo de la majoria 'm fá por. Si, tinch por de que Barcelona no l'hi haja de pagar l' enterro y la caixa.

Aquesta si que seria massa grossa.

En la sessió del dimars l' enterra-morts vá posar una multa de 125 pessetas a cada regidor.

Molt mal deu estar ja l' Ajuntament, quan l'hi dona aquestas sangrias.

Hi ha un altre sintoma terrible.

Los regidors tractan de fer testament, y 'l testament consisteix en cedir a un particular l' arrendament de las ayguas de Moncada, donantli l' exclusiva per canalisar los carrers.

De manera que las empresas d' ayguas s' estrellarian totas.

Y tindriam un senyor molt guapo que podria sitiarnos per set, gracias a la previsió y al amor a Barcelona del nostre Ajuntament.

No obstant, a pesar del sigilo ab que 's duya la cosa, la qüestió de las ayguas s' ha remanat tant, que avuy l' aygua se presenta bastant tèrbola.

A pesar dels desitjos del Ajuntament, per nombrar un heréu universal dels pous de Moncada, l' arrendament de las ayguas se tornarà aygua poll.

Si jo fos regidor, y 'm succehia aquest fracàs, me'n anava a Moncada y 'm tiraria de cap al pou.

Ab motiu del robó del rellotje de M. Hiller, ha dit un periòdich que actualment hi ha tres companyias que 's dedican a aquesta industria.

Una de catalans, una de valencians y una de castellans, anyadint que la policia 'n té coneixement, y que s' han donat passos per recobrar la prenda robada.

Quan M. Hiller torni al seu pais y 'ls espliqui aquestas cosas, se creuran que ho ha somiat ó que arriba de la lluna.

Al carrer de la Diputació dos capellans ván ferse a bofetadas contra un acreedor y un comisari de policia que l' acompanyava.

Segons sembla no es pas aquest lo primer escàndol que donan per l' estil.

Pero que volen ferhi!

Aquets capellans tramposos, fentho aixís, se crehuen cumplir ab lo seu deber.

Perque ells se prenen lo pare nostre al peu de la lletra y diuen: «Perdonad nuestras deudas asi como nosotros perdonamos a nuestros deudores.»

Se presenta un acreedor: clatellada per heretjel

Lo dia d' anarlo a enterrar ván circular pèl carril de Sarriá 16,482 passatjers.

Quants n' hi ha, que si haguessen estat a la porta de l' estació n' haurian vist lo doble!

Se ha nomenat la nova comissió de consums; pero encare no 's vá fer lo nomenament, que ja vá dimitir. Aquell dia 'l diari deya en la nota de defuncions y naixements: abortos 2, y havia de dir: abortos 2 y la comision de consumos.

Es alló que varem dir nosaltres. Lo mànech de la paella s' ha anat escalfant y are ningú vol cremarse 'l dits.

Sermons del Pi: «Se demana a las senyoras, diu una nota, que s' abtingan de assistirhi.» Los comentaris a aquesta raresa religiosa, las trobaran en la lámina del present número.

A Montevideo, un xicot jove y enamorat, visitá a uns seus amichs y 'ls hi digué:

—Avuy hauréu de vetllá a un mort.

—¿Qui?

—Vosaltres.

—¿Y qui es lo mort?

—Jo.

—Vaya un bromista ván dir los amichs, posantse a riure.

Lo jove vá anar a veure a la seva núvia, ván tenir una agarrada y treyenise un revólver, de un tiro vá alsarse la tapa del servell.

Per acabar. ¿Volen saber quin es la decepció més gran que pot tenir un home?

Que se l'hi mori la sogra, tancarli 'ls ulls, acompanyarla al cementiri, veurela enterrar, anarse'n a passar tres dias a fora, y després, al tornar a casa, trobarsela sentada a taula, dinant ab la seva filla.

Es a dir: que la sogra, per compte de morirse, no haja tingut mes que una basca ó bé una catalepsia.

QÜENTOS.

Expressió de un periodista que no coneix la modestia:

«Alabat siga Déu... y 'ls meus articles també.»

Una senyora mare de familia qu' està en estat interessant té una filla al Colegi del Sagrat Cor y vá a ferli una visita.

Es una noya molt innocent y molt ingénua. —Mamá, l'hi diu, per mor' de Déu, tórñise'n a casa.

La mare l'hi pregunta la causa de aquests desitjos: —Pero dona, que no véu que mentres vosté s' está aquí, potser l'hi portaran lo germanet d' América?

Una noya romántica deya: —Oh! Jo soch molt sensible. Si poso estimació a algú, 'l meu amor es molt volcánich.

—Cóm diu? Volcánich?

—Sí senyor.

—Jo crech que deu ser *balcónich*.

—¿Y are? Per qué?

—Ja veurá, com que veig que passa tot lo dia al *balcó*.

Un dentistas' equivoca y per compte de fer saltar lo caixal que fá mal, n' arrenca un de bó.

Lo pacient llansa horribles crits de dolor.

Lo dentista queda tot turbat; pero al fi troba una sortida.

—Ja veurá, diu, no hém perdut res. ¿Per quin motiu s' arrenca un caixal corcat? Per preservar als altres, per medi del aïslament. Donchs bé, arrancantue un de bó hém arribat al mateix resultat, hém aïslat.

Un andalus contava que anant pèl carrer, un dia d' empentas, vá sentir que una mà se l'hi ficava dintre de las butxacas dels faldons de la levita.

—¿Quina t' en faig? exclama; sense tornar la vista endarrera trech un ganivet y zás, clavo una tallada.

«Al arribar a casa, anyadia, me trech la levita, noto que pesa molt y 'm trobo una mà que 'm tenia 'l mocador agafat.»

«L'hi havia tallada en rodó per la munyeca.»

Un company seu que sentia contar aquest fet ab la major serietat, vá dirli:

—Mira, jo tinch un llorito: ¡pobret! Enrahona molt; pero es coix: no té més que una pota.

«Cada demati quan prenci xocolata l'hi dono una sucada y ell veurás que la pren ab la pata que l'hi queda. ¡Hi té una gracial...»

—No 'u entench, vá dir l' andalus.

—¿Qu' es lo que no entens? —Si 'l llorito té no més que una pata, ¿cóm se sosté mentres pren la sucada de xocolata? —¿Cóm se sosté? ¡Mare de Déu qu' ets tonto! Se sosté ab la mà que tú vás trobarte dintre de la butxaca de la levita.

TRENÇA-CAPS.

XARADAS.

I.

Va rebre ma *tersa quarta* del seu fill, qu' es a París, una curta y trista carta que com veurán, deya aixís: —Mare, estich *prima segona*; una *prima tinch* tant mal que ab lo malestar que 'm dona crech tindrè una gran *total*.

UN TAPÉ Y F. DE T.

II.

Lo que dos tenir prudencial me diu *hu* lo meu nebot, y sa germana Clemencia me tracta sempre de *tot*.

PAU SALLA.

MUDANSA.

Lo cordé *tot*, que molt fila, diu que sent *tot* ha guanyat més de quatre *tot* pessetas en molt méns de dos anys.

S. B. DE M. DE R.

ENDEVINALLA.

Lo *tot* m' has deixat, *nineta* ab ton no, tan mal parat, que sembla que un *tot* inversa m' hi hajas ab furia tirat.

RESPINGUL.

QUADRAT DE SÍLABAS.

Substituir los punts ab sílabas que llegidas vertical y horizontalment digan: la 1.ª ratlla una ciutat; la 2.ª un refrech y la 3.ª un nom de dona.

ANTONET TEIXIDÓ Y C.^a

QUADRAT NUMÉRICH.

Substituir los pichs ab números que sumats vertical y horizontalment donguin un total de 21.

PAGESET.

LOGOGRIFO NUMÉRICH.

1 2 3 4 5 6—Una planta
1 2 3 4 5—Un nom.
1 2 3 4—Una ciutat.
1 2 3—Un licor.

A. T. Y C.

GEROGLIFICH.

×
T O T
I
L A S
Cosa Cosa

LLARCHE Y PRIM.

SOLUCIONS

A LO INSERTAT EN L' ULTIM NÚMERO.

1. XARADA 1.ª—Tronas.
2. IDEM 2.ª—Fanátich.
3. MUDANSA.—Barril, carril.
4. ANAGRAMA.—Rosa, orsa, saor.
5. COMBINACIÓ NUMÉRICH.—
7 7 7 7 7 2
7 7 7 7 2 7
7 7 7 2 7 7
7 7 2 7 7 7
7 2 7 7 7 7
2 7 7 7 7 7
6. LOGOGRIFO NUMÉRICH.—Llobregat.
7. QUADRAT DE PARAULAS.—M a p a
A r a m
P a c a
A m a r
8. GEROGLIFICH.—La quaresma te quaranta dias.

SERMONS RELIGIOSOS DEL GÉNERO MASCULÍ.

—Ja veurán, ja veurán... Faldillas á fora y 'ls homes á dintre.

—Es inútil, senyoras, es inútil: lo bello sexo no pot entrar.

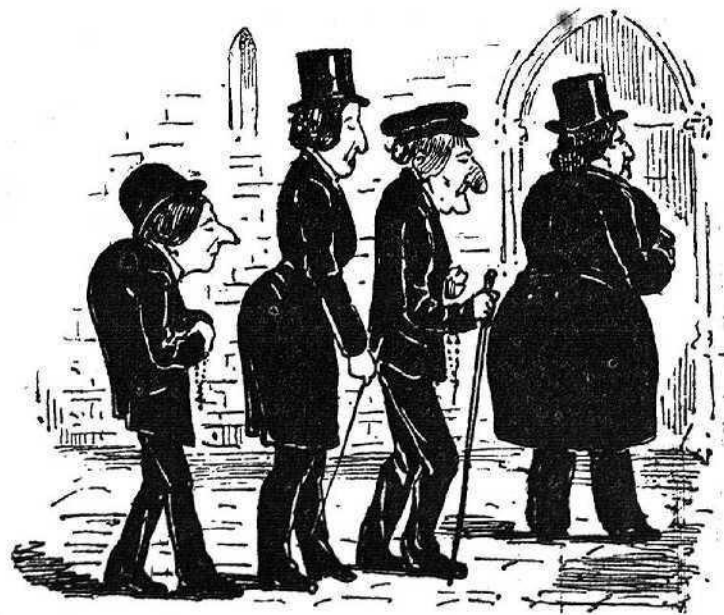

—¡Qué Mare de Dèu devia dir de nosaltres Sant Tomás que no volen que 'u sentim!

—¿Sant Tomás? Una vez y no más.

—Pues senyor, ja hem trobat lo medi de entrarhi.

Las devotas han tingut una inspiració divina per entrar al Pi y sentir los sermones del género masculí.